

Edo Maajka

Recitacija

Veceras je u gradu tuga,
veceras caruje bol
svi ga zazivaju,
al' niko ne zna gdje je Bog,

u gradu, njih par manijaka se smije
al' vecina ih veceras place,
ispuzale male zmije
pretvorile se u koljace,

mrtva tijela velika,
srednja i ona mala,
moja rijeka je crvena
i guta ih Sava
mada ne bi htjela,
guta one koji su nju gutali,
sto su se smijali i volili
dok su se u njoj kupali,

muka je rijeci,
vidi se po pjeni
sto je na obalu izbacuje,
al' ne moze da izbaci
sta zmija u nju ubaci,

u pomoc stizu oblaci,
salju kisu da spasi rijeku,
crvene krvave fleke
da lakse oteku.

Tuzna je i savska sirena

jer mrtva su djeca njena,
treba skoljku za smirenje,
treba neko objasnjenje,

treba joj zraka
od tuge se gusi,
najrade bi na površinu,
pa nek' umre i nek' se isusi,

zove svoje podanike,
zove savske somove,
daje im naredbu
da ljudska tijela sprema u grobove,

da se tijela pokopaju
najdublje sto se mose,
i to na uscu kod Dunava
tam gdje je ona duboka uvala,

i tako somovi tijela vuku,
pozvali su i veliku stuku,
da tjera druge ribe s puta,
ko neće se skloniti
stuka ga proguta,

a na uscu za to vrijeme
po naredbi sirene,
ribe naprave grobnicu
za nevinu savsku djecu,

tijela su pokopana
sad je red na Dunavu,
da u Crno more
odnese fleku krvavu